

kerhedsrådet var universalitetsprincippet bedst tjent ved at undgå afstemning om de enkelte stater, og plenarforsamlingen indskrænkede sig herefter til den 23. november enstemmigt at godkende denne beslutning.

7. Cypern.

(Dagsordenens punkt 62).

Det græske krav om selvbestemmelsesret for øen Cypern gav allerede ved spørgsmålet om sagens optagelse på dagsordenen anledning til en debat, under hvilken Grækenlands delegerede fremhævede sin regerings bestræbelser for ved sædvanlige forhandlinger ad diplomatisk vej at nå til en løsning, bestræbelser, som imidlertid var endt resultatløse, hvorfor Grækenland havde set sig nødsaget til at indbringe sagen for FN.

Storbritanniens delegerede beklagede, at den foreliggende uoverensstemmelse mellem to allierede og gode venner var blevet bragt frem for åbent tæppe, og modsatte sig en diskussion i FN herom, idet han bl. a. henviste til, at Cypern kun i en kort periode i det 4. århundrede havde tilhørt Grækenland, og at Storbritanniens suverænitet over øen var fastslået ved Lausannefreden af 1923 med Tyrkiet med Grækenland som medunderskriver. Den britiske delegerede mindede om, at der mange andre steder i verden lever minoriteter, og at det vil kunne skabe uro ved mange landegrænser, såfremt der skabtes præcedens for, at krav om selvbestemmelsesret kan rejses i plenarforsamlingen. Endvidere erindrede han om den på Cypern bestående antagonisme mellem grækere og tyrkere og pegede indstændigt på faren ved en svækkelse af Storbritanniens stilling i dette område af Middelhavet.

Et forslag om at udsætte sagen, fremsat af Irak, opnåede ikke tilstrækkelig tilslutning (stemmerne stod lige), og plenarforsamlingen vedtog derpå spørgsmålets optagelse på dagsordenen med 30 stemmer (Island, østblokken, en række arabisk-asiatiske lande og visse latinamerikanske lande) mod 19 (herunder Storbritannien, de skandinaviske lande og Benelux), medens 11 (deriblandt USA, Indien og Pakistan) afholdt sig fra at stemme.

Den norske udenrigsminister, Halvard

Lange, motiverede Norges stemmeafgivning, der, udtalte han, ikke var bestemt af pagtens art. 2, stk. 7, men af den betragtning, at en drøftelse af Cypernsproblemet i plenarforsamlingen næppe ville befordre en løsning, og at det græske krav gik ud på en overførelse af suveræniteten over et område, hvis status er fastlagt af en international traktat (Lausannefreden).

Under de påfølgende forhandlinger i 1. udvalg fortsatte drøftelserne ad de fra dagsordensdebatten kendte baner. Grækenlands delegerede hævdede herunder bl. a., at Cyperns befolkning klart havde tilkendegivet, at den ikke ønskede at forblive under britisk kolonistyre. Det græske krav gik ikke ud på, at suveræniteten over øen skulle overføres til Grækenland, men kun på, at befolkningen skulle have ret til at udøve sin selvbestemmelsesret. Storbritanniens delegerede fremhævede, at det var den britiske regerings politik at lede Cypern frem mod selvstyre, men agitationen for en sammenslutning med Grækenland kunne kun vanskeliggøre disse bestræbelser.

Tyrkiets delegerede understregede særlig forskelle i sproglig og etnisk henseende mellem øens befolkning og Grækenland og fremhævede, at øens betydelige tyrkiske folkeelement var absolut imod en tilslutning til Grækenland.

Medens de græske synspunkter blev støttet af østblokken, Indonesien og enkelte arabiske og latinamerikanske lande, udtalte USAs delegerede sig til fordel for vedtagelsen af et new-zealandsk resolutionsforslag, som også Storbritannien kunne tilslutte sig, om ikke at behandle spørgsmålet yderligere. Et philippinsk forslag om heri at optage en henvisning til FN-pagtens principper og formål blev trukket tilbage efter henstilling af Danmarks delegerede, ambassadør Borberg, der gjorde opmærksom på, at en sådan henvisning ville være overflødig og egnet til at kaste et uheldigt lys over andre resolutioner, hvor pagtens formål og principper ikke havde været udtrykkeligt nævnt.

Efter en række delafstemninger vedtoges det new-zealandske resolutionsforslag derpå med 49 stemmer, ingen imod, medens 11, deriblandt østblokken, Indien og Sydafrika, afholdt sig fra at stemme. Også